

Република Србија
ВРХОВНИ СУД
Рев 1791/2025
06.03.2025. године
Београд

У ИМЕ НАРОДА

Врховни суд, у већу састављеном од судија: Мирјане Андријашевић, председника већа, Иване Рађеновић и Владиславе Милићевић, чланова већа, у парници тужиоца Основног јавног тужилаштва у Лесковцу, против туженог АА из ..., чији је пуномоћник Горан Стефановић, адвокат из ..., ради заштите од насиља у породици, одлучујући о ревизији туженог изјављеној против пресуде Апелационог суда у Нишу Гж2 440/24 од 09.10.2024. године, у седници одржаној 06.03.2025. године, донео је

ПРЕСУДУ

ОДБИЈА СЕ, као неоснована, ревизија туженог изјављена против пресуде Апелационог суда у Нишу Гж2 440/24 од 09.10.2024. године.

Образложење

Пресудом Основног суда у Лесковцу П2 400/23 од 05.07.2024. године, према туженом је одређена мера заштите од насиља у породици, забране даљег узнемиравања члана продице – малолетне ћерке ББ из ... на било који начин и наложено му је да се уздржава од сваког дрског, безобзирног или злонамерног понашања којим угрожава телесни интегритет, душевно здравље и спокојство своје малолетне ћерке ББ из ..., под претњом кажњавања због непоштовања судске одлуке (став први изреке). Мера заштите од насиља у породици трајаће годину дана од дана пријема пресуде, с тим што се може продужавати све док не престану разлози због којих је мера одређена (став други изреке).

Пресудом Апелационог суда у Нишу Гж2 440/24 од 09.10.2024. године, одбијена је као неоснована жалба туженог и потврђена пресуда Основног суда у Лесковцу П2 400/23 од 05.07.2024. године.

Против правноснажне пресуде донете у другом степену, тужени је благовремено изјавио ревизију, због погрешне примене материјалног права и битних повреда одредаба парничног поступка.

Испитујући побијану пресуду у смислу члана 408. Закона о парничном поступку („Службени гласник РС“, бр. 72/2011...10/2023, у даљем тексту: ЗПП), у вези члана

202. Породичног закона („Службени гласник РС“, бр. 18/2005...6/2015), Врховни суд је оценио да ревизија туженог није основана.

У поступку није учињена битна повреда одредаба парничног поступка из члана 374. став 2. тачка 2. ЗПП, на коју ревизијски суд пази по службеној дужности. Ревидент указује на битне одредбе поступка које могу бити учињене пред првостепеним поступком, па стога нису дозвољен ревизијски разлог. Неосновано ревидент наводи да је другостепени суд учинио битну повреду поступка из члана 374. став 1. у вези члана 396. ЗПП, јер је другостепени суд одговорио на жалбене наводе туженог.

Према утврђеном чињеничном стању, малолетна ББ је рођена ... године и живи са мајком. Од престанка заједнице живота њених родитеља виђање малолетне ББ са оцем, овде туженим, се одвијало на начин уређен пресудом Основног суда у Лесковцу П2 1401/19 од 17.06.2019. године. Почетком марта месеца 2023. године родитељи малолетне ББ су пријавили да малолетно дете одбија да пође са оцем ради виђења по судској одлуци. Након тога, решењем суда од 01.06.2023. године одређено је да се виђање туженог и малолетног детета одвија у контролисаним условима у просторијама Центра за социјални рад у Лесковцу. Дана 08.04.2023. године тужени је надлежној Полицијској управи пријавио да је тог дана дошао код своје бивше супруге, али да малолетна ББ није желела да пође са њим и да сматра да мајка врши психичко и физичко насиље над малолетном ББ и захтевао је да се дете подвргне лекарском прегледу што се утврђује из извештаја ПУ Лесковац ПУ Југ – обавештењем број 166159/2023 од 08.04.2023. године након чега је од стране надлежног полицијског службеника за ВВ мајку жртве насиља, процењено да ризик од насиља не постоји. Тужени је и пре тога подносио кривичне пријаве против мајке малолетне жртве, али због кривичног дела одузимање малолетног детета и кривичног дела насиље у породици над малолетном ББ, али су кривичне пријаве одбачене од стране надлежног тужилаштва. Овде тужени је више пута пријављивао Полицијској управи бившу супругу да му није предала малолетну ББ сходно судској одлуци. Из налаза и мишљења Центра за социјални рад у Лесковцу утврђено је да је тужени учесталим притужбама да мајка детета врши физичко насиље над малолетним дететом иницира да жртва насиља учестало присуствује и суделује полицијским испитивањима подвргава се лекарским психијатријским прегледима и да на тај начин тужени врши емоционално насиље над жртвом насиља и угрожава њен мир, спокојство и излаже малолетно дете ситуацијама непримереним њеном узрасту. Туженом су изрицане мере заштите од насиља у породици у односу на жртву насиља његову малолетну ћерку.

Код овако утврђеног чињеничног стања, првостепени суд је закључио да је тужени нарушио душевни мир и спокојство малолетне жртве насиља своје ћерке ББ понашањем које представља психичко насиље над истом и одредио предложену меру заштите од насиља у породици у смислу одредбе члана 198. став 1. Породичног закона.

Према становишту Апелационог суда првостепени суд је на основу правилно и потпуно утврђеног чињеничног стања правилно применио материјално право.

Неосновано се наводима ревизије оспорава правилна примена материјалног права.

Чланом 197. став 1. Породичног закона прописано је да је насиље у породици понашање којим један члан породице угрожава телесни интегритет, душевно здравље и спокојство другог члана породице, а насиљем у породици у смислу става 2. тачка б. овог члана, сматра се нарочито вређање, као и свако друго дрско, безобзирно и злонамерно понашање. Уколико суд утврди да постоји насиље у породици, овлашћен је, да у смислу члана 198. Породичног закона, одреди једну или више мера заштите од насиља у породици.

Законска дефиниција насиља у породици омогућава свеобухватну заштиту, спречавање и сузбијање насиља у породици и обухвата све могуће видове испољавања насиља тј. свако дрско, безобзирно и злонамерно понашање којим се угрожавају основне вредности људског бића – његов телесни интегритет, душевно здравље и спокојство. Овако широко дефинисање појма насиља у породици је неопходно како би се омогућила правовремена реакција институција система на насиље у породици, тј. одређивање мере заштите од насиља у породици док оно још увек није попримило теже облике, јер се тиме може прекинути процес ескалације насиља. Сви видови насиља према члану породице у породици, између осталог вређење, дрскост, безобзирност и злонамерност су компоненте насиља у породици, његова суштинска обележја, која га јасно разликују од дозвољеног понашања. Ови појмови представљају типичне правне стандарде, чију садржину суд треба да попуни својим судом вредности. Да би критеријуми за конкретизацију ових правних стандарда довели до адекватне и првовремене реакције на насиље у циљу његовог спречавања, неопходно је да суд покаже „нулту толеранцију“ на насиље, што подразумева да се свако понашање које одступа од стандарда „нормалног“ опхођења и комуникације са члановима породице квалификује као насиље у породици.

Мере заштите од насиља у породици се изричу због већ испољеног насиља. Извршено породично насиље, без обзира на интензитет и облик испољавања, довољан је разлог за изрицање мера породично правне заштите, при чему треба имати у виду да породично насиље, по правилу, има узлазну линију у виду облика испољавања и последица које изазива, због чега је неопходно изрицање мера заштите онда када насиље још увек није попримило теже облике. Сврха заштитних породично правних мера јесте да се њиховом применом спречи поновно извршење насиља у породици, да се обезбеди нужна заштита физичког и психичког интегритета, здравља и личне безбедности члана породице изложеног насиљу, као и да се отклоне околности које погодују и подстичу понављање насиља, односно извршење других видова насиља. Која мера заштите ће се изрећи зависи од конкретне радње која представља насиље у породици, опасности која се том радњом изазива, узнемирености члана породице за тако предузете радње, његове угрожености, као и процене степена опасности од поновљеног насиља.

Код чињеничног утврђења да тужени учестало, очиглено неосновано, пријављује мајку млт. ББ да врши физичко насиље над млт. ББ, јер су пријаве одбачене, а код млт. ББ нису препознати знаци запуштања и злостављања од стране мајке, такво понашање тужиоца, како правилно закључују нижестепени судови може се смарати злонамерним понашањем, које угрожава мир и спокојство млт. ББ. Ово стога, што је због тих злонамерних пријава млт. ББ изложена ситуацијама непримереним њеном узрасту (саслушања у полицији) и прегледима лекара разних специјалности, а приликом прегледа нису констатоване повреде које би биле

последица претрпљеног насиља. Током прегледа, због присуства туженог млт. ББ је била уплашена, дрхтала је и променила израз лица, што је указивало на то да јој та ситуација ремети душевно здравље, мир и спокојство.

И по оцени Врховног суда овом заштитном мером као најблажом мером заштите од насиља у породици је могуће постићи сврху заштитних породично правних мера, у циљу обезбеђивања жртви мира, спокоја, безбедности и живота без страха. Период од годину дана трајања изречене мере је довољан да би се постигла сврха одређивања те мере, с тим да се она може продужити док не престану разлози због којих је одређена.

Врховни суд је ценио и остале наводе ревизије, којима се не доводи у сумњу правилност побијане пресуде. Одлука о тужбеном захтеву је донета правилном применом материјалног права, за коју су дати доволни и јасни разлози, које у свему као правилне прихвата и овај суд. У ревизији се понављају наводи који су истицани у жалби против првостепене пресуде, а другостепени суд је у образложењу побијане пресуде оценио све жалбене наводе туженог којима је с позивом на оцену доказа и погрешно и непотпуно утврђено чињенично стање оспоравао правилност првостепене пресуде, али је и по оцени Врховног суда дао правилне разлоге које је узео у обзир, а који су били од значаја за правилну одлуку о изјављеној жалби.

Из наведених разлога, применом члана 414. ЗПП, одлучено је као у изреци.

**Председник већа – судија
Мирјана Андријашевић, с.р.**

**За тачност отправка
Заменик управитеља писарнице
Миланка Ранковић**